

## Český ráj 11.6.-14.6.2009

### 1. den

- 5,30 Šumperk – počasí nádherné, nálada výborná  
5,50 Postřelmov – počasí nádherné, nálada výborná, nastupuje Tomáš  
6,00 Zábřeh – počasí stále nádherné, nálada ještě lepší a zábřežáci rychle zaplňují volná sedadla.

Přistupuje i dvoučlenná slovenská delegace Anetka a malý Emilko. Už jsme všichni a tak můžeme vyjet. Letos nás veze pan řidič Petr Okurka, pro některé pan Okurka, pro ostatní jen Petr a pre niektoré "bohovsky pekný chlap, ktorý by stal za hriech".

### Čtvrtek 11.6.2009

- a) Prachovské skály, velký okruh pak po červené – Pařez – Mladějov – Trosky – Vidlák – po žluté Borek po modré Rovensko pod Troskami (21 km)  
b) Prachovské skály, velký okruh pak po červené – Pařez – po modré – Libuň

Takto vypadal plán a takto to dopadlo.

Rychle vyrážíme k Prachovu. Počasí se pomalu horší, ale nálada je pořád dobrá. Pokračujeme v jízdě, zatím žádný 2x projetý kruhový objezd, řidič je v pohodě a nenechává se vyvést ani Járou z míry. Vystupujeme v Prachovských skalách, počasí nic moc, ale to nás neodradí abychom si neprošli všechny vyhlídky, ze kterých je vidět zase jiné skály s vyhlídkami a nakonec deštík prověří naši připravenost na nepřízeň počasí. Někteří už vědí, že deštník je daleko lepší než pláštěnka a nebo bunda, která byla při koupi avizovaná jako nepromokavá, ale teď za deště neplní svůj účel. Nenecháváme se odradit a stále pokračujeme plánovanou trasou přes Pařez a Mladějov směrem na Trosky. Tohoto cíle však dosáhnou jen dvě rodiny (Dvořákovi a Mraci), kteří chtějí stůj, co stůj dodržet plán. My ostatní bojující s krutým živlem, prokřehlí a promočení okupujeme místní hospodu a domáháme se vstupu. Po hodině čekání a vyčerpání všech zásob alkoholu zavolá Jára autobus a všichni urychleně nastupujeme do suchého autobusu. Po cestě nabere trosečníky z Trosek a pokračujeme, teď již zvesela v jízdě autobusem do penzionu u Peštů v Roudném. Personál zaskočený naším brzkým příjezdem (17:00) nás nakonec ubytoval a teď už jsme si jen v dobré pohodě, se zpěvem a konzumací piva, krátili čas do večere, která se podávala až v 19:00 hodin. Po počátečním šoku z podávaného menu (těstoviny zvané vrtulky

a maso) jsme pokračovali v započatém programu, který se sestával, jak jinak, z konzumace piva a zpěvu. Velmi jsme se snažili hlučet, abychom dali klimatu na srozuměnou, že je pro všechny lepší, když můžeme dodržet stanovený (Járou) program, ale nebylo nás asi venku slyšet, protože okna byla utěsněna roletami kvůli nerudnému sousedu a tak nás ráno nečekal slunečný den, ale nás to od našeho dalšího výletu v žádném případě neodradilo.

## PÁTEK 12.6.2009

- A) Busem Bozkov, prohlídka jeskyní, Semily ž.st. – po **žluté** – Chuchelna - Komárov – po **červené** Kozákov – Vzdychánek – Hamštejn – Besedice – po **žluté** Sokol – Pánovo Pole – po **červené** Boučkův statek – po **modré** Drabovna – po **červené** Voděrady – po **modré** Roudný (19 km)
- B) Viz a) s koncem na Kozákově (8 km)

Opět jsme velmi operativně ráno nastoupili do autobusu a nechali řidiče, ať si prozkoumá kudy všude jeho autobus projede. První zastávka byla v Bozkovských dolomitových jeskyních, protože úvaha, že v jeskyních bude tepleji, než venku se ukázala být správnou. Tak jsme si to prošli, dávali pozor na hlavy a taky jsme viděli hodně zajímavých stalagnitů, stalagtitů, možná že i stalagnát, ale hlavně naše výprava pojmenovávala osvětlené exponáty po svém (penis, robertek atp.) Průvodce byl asi rád, že nás vyvedl na denní světlo a my jsme po krátkém občerstvení nasedli, jak jinak, do autobusu a pokračovali k další metě - Kozákov. Tam počasí rozdělilo skupinu na několik částí. Někteří borci (Dvořákovi, Boženka, Lenka, Kristýnka a další) bez jídla spěchali po zadané trase, vyrazili ihned, nic nedali na to, že kolem nich řádí živly. A byli za to ztrestání hromy blesky, ale dopadlo to dobře, bylo to asi jenom varování. Další skupina využila možnosti normálního oběda a takto posilnění vyšplhali na vyhlídkovou věž Kozákov a někteří byli za tento výkon odměněni krásnou i když větrnou vyhlídkou, kterou nekazily žádné vzrostlé stromy. Po absolvování tohoto výstupu ti "chytří" opět nastoupili do autobusu, aby pokračovali v započatém výletu. Štanclova klaka si chtěla stůj co stůj vychutnat celou trasu i ve zkráceném časovém limitu a tak se vydali z Kozákova pěšky. My zbylí jsme se nechali odvést do Besedic, kde někteří využili trasy F (fernet) a ani nevystoupili z autobusu a pokračovali do penzionu, kde museli čekat, nemaje klíče, na příchod ostatních turistů.

Třináctičlenná skupina, která vystoupila v Besedicích, pod vedení zkušeného turisty Járy Filipi, pokračovala na Sokol, kde před plaketou M.

**Tyrše** ([Ph.Dr. Miroslav Tyrš](#) (narozen jako **Friedrich Emmanuel Tirsch**) ([17. září 1832 Děčín](#) – [8. srpna 1884 Ötz, Tyrolsko](#)) byl [český](#) kritik, historik umění, estetik, profesor dějin na UK a na ČVUT v Praze, předseda výtvarného odboru Úmělecké besedy a člen poroty pro sochařskou výzdobu [Národního divadla](#) německého původu. Podílel se na založení organizovaného tělovýchovného hnutí v Čechách, zejména [Sokola](#).) **provedla jeho žena Eva několik sokolských prostocviků. Počasí se jako zázrakem umoudřilo a tak jsme prošli nádherné skalní město Chléviště a mohli se kochat panoramaty. Po průchodu Chlévištěm se počasí opět zapomnělo a zahnilo nás pod kiosek, kde jsme dopili všechno, co kdo měl a pokračovali jsme v pochodu. Po červené Boučkův statek, po modré Drábovna a po červené Voděrady. Ještě jsme si zazvonili u svatého Floriánka a poprosili o počasí a už jsme pílili k penzionu, limitující byl čas večere 19:00. Některé ani tato láková představa neodradila od návštěvy v místní pivnici. Večere stálo za to – knedlo, zelo, vepřo – muselo být podáváno na etapy, a později i s pomocí mikrovlnné trouby, ale vyšlo na všechny i Kalamity a spol. mohli povečeřet. A opět jsme všechny síly vložili do popíjení piva a zpěvu, o doprovod se staral Milan, který byl letos v hraní na kytaru k neudržení a hrál nepřetržitě až do ranních hodin. Večer byl ovšem korunován hned dvojitou oslavou narozenin. Tomáš slavil 40 a Emilko 10 let. Tom dostal čokoládový dort, my co jsme ochutnali, říkáme dost dobrý. Jen pomocnice v kuchyni "uremcaná blondýna" byla celá zaražená, že čokoláda špiní. Tom neměl přichystaný žádný program, za to Emilko překvapil básničkou, která stojí za zaznamenání.**

Slnko svieti, fúká vetrík, od čoho mám mokrý svetrík

Že by dáždik, lebo rosa? Aj do riti, oštil som sa.

Sobota 13.6.2009

- a) Roudný – po [modré](#) Voděrady po [červené](#) Frýdštejn – Malá Skála na raftech – Dolánky pak po [modré](#) Roudný (9 km pěšky, 8 po vodě)
- b) Viz a) nebo libovolně pěšky

Hned ráno se projevilo, že jsme úspěšně prokřičeli noc a den byl jako vymalovaný. Na začátku se vítr snažil rozfoukat i poslední mráčky na obloze a tak při prohlídce Frýdštejna jsme museli dávat pozor, aby nás to nesfouklo dolů, ale výhledy do krajiny opět stály za to. Po prohlídce hradu jsme se vydali do Malé Skály, kde jsme se výborně naobědvali u Boučků a takto posílení jsme se vydali raftovat Jizeru. Za nádherného a teplého počasí jsme se vesele propádlovali do Dolánek, kde jsme se po krátkém občerstvení u Dlaskova statku vydali opět na cestu do

Roudného. Abychom, nedej Bože, někde zbloudili, vyzpovídali jsme všechny dostupné domorodce a vydali se na cestu. Spěchali jsme kolem Bartošovy pece, která byla obsazena inostranci (asi Ukrajinci), kteří na otázku Nemáte pivo? dělali že nerozumí (jako vždy). Tak hnání vidinou večeře, kterou asi opět nestihneme v řádném čase, jsme spěchali dál. Protože někteří byli na raftech poprvé a unešení tou nádherou zapomínali, co všechno si s sebou vzali. Po chvíli pochodu si Anetka uvědomila, že ji nestudí mokrý Emilkův batoh a přišlo se na to, že zůstal asi u Jizery. A toto neblahé navýšení trasy se projevilo i nulovou konzumací nabídnuté večeře. Která ovšem byla velkým překvapením pro všechny, co došli. Čekaly nás zapékané těstoviny – šunkafleky. Někteří nevděční turisté remcali, ale nakonec se všechno snědlo (hlad je sviňa) a i na opozdilce čekala jejich porce. A pak se opět točilo pivo, ale ne všichni chtěli zdolat bečku, někteří neukázněně se šli bratřit s místními hasiči, kteří je upláceli zelenou a taky jejich pivem (Svijany). Milan odmítl donést kytaru a tak některé účastnice zájezdu si povšimly, že s námi už 3. den putuje pohledný, nezadaný mladík (ukončený právník) a tak začaly námluvy. Hned byly na pořadu přednosti dcer, pak i jejich matek a nakonec došlo i na hmotné statky. Růženka přinesla objevný názor – Aká matka, taká Katka a tak nám zábava vydržela až do pozdních hodin. Mladý, možná nezadaný Radek (Šida) vydržel všechny nápory a tlaky maminek, všem s rozhledem odolával. Slíbil, že si to nechá projít hlavou a že možná přijede na podzim na Memoriálový výstup na Králický Sněžník (5.9.2009) a tam se uvidí. A ač jsme pili, jak jsme mohli, bečka nepadla.

Neděle 14.6.2009

- a) po červené Mašov – Valdštejn – Štekl po zelené – Hrubá Skála – po červené Věžické údolí po žluté – U Příbyla po červené Bílý rybník – Kost (17 km)
- b) viz a) s koncem na Hrubé Skále s možností použití žluté či modré na prohlídku skalního města

Ráno začalo dopíjením bečky, ne všichni byli tak zodpovědní, výmluvu, že nemám z čeho pít, jsme nebrali. Nakonec jsme potupně poraženi naložili nedopitou bečku a konečně jsme naložili věci i sebe do autobusu. Proběhlo rozloučení se slovenskými účastníky zájezdu – Jára pravil, že už s námi asi nikdy nepojedou, ale jak my říkáme, nikdy neříkej nikdy. Poslední den se mělo pěšky dojít na hrad Kost, ale zase jsme operativně změnili program, všichni známe, jak ošidné jsou Járovy kilometry. Vyšli jsme si na Valdštejnský zámek, kde byly také vystaveny makety 12ti

hradů a zámků a pokračovali krásnou procházkou na Hrubou Skálu. Cestou jsme se opět kochali krásnými vyhlídkami na různě pojmenované skály a nakonec jsme si prošli i Myší dírou (100 metrový sestup po schodech mezi skalami, kde se prý točil film Bajaja). Při nástupu do autobusu jsme zjistili, že turistická skupina – Dvořáci a Filipi jsou ještě na trati a po krátkém brífinku (briefing – informativní schůzka, krátké setkání činitele nebo mluvčího s novináři) jsme se rozhodli, že na ně počkáme. Po posledním upřesnění počtu lidí v autobusu jsme se konečně mohli vydat k poslední metě našeho zájezdu k hradu Kostí. Počasí opět nádherné, prohlídka hradu báječná a tak nic nebránilo cestě k domovu.

Cesta do Šumperka proběhla skoro bez problémů. Jen, Dáša v Zábřeze zjistila, že postrádá batoh, který s námi vesele pokračoval do Šumperka. Ale ani to nás nezaskočilo, předali jsme batoh Tomovi s tím, aby ho Dáše, až přijede, předal. Konečně jsme v Šumperku a pan řidič udělal 2x kruhový objezd a hned jsme věděli, že se zájezd vydařil.

Budeme vzpomínat – To bylo tehdy, když nám přšelo a Šida chodil trasu A.

Tak zase za rok ahoj